

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 1618-07-12

בפני כב' השופט - ס. נשיא סארי ג'יוסי

התובע ל.ב.

נגד

הנתבעת מ.צ'.

בעניין הקטין: ל.צ'.

פסק דין

תביעת אב לביטול חיובו במזונות בנו הקטין יליד 23/9/01 (להלן: "הקטין"), עקב העברת המשמורת לידו.

רקע וטענות הצדדים

1. ביום 29/3/06 נחתם בין הצדדים, הוריו של הקטין, הסכם במסגרתו הסדירו את כל הסוגיות הקשורות בפירודם (הוכתר כהסכם בעניין אבהות, מזונות, משמורת והסדרי ראייה). בין היתר הוסכם, כי הקטין יהיה במשמורת אמו, וכי הנתבע ישלם למזונות הקטין סך של 1,800 ₪ לחודש ויממן שני חוגים בחודש.

2. ביום 24/6/12 ניתן ע"י בית משפט זה פסק דין (תמ"ש (נצ') 9553/05, להלן: "פסק הדין") המורה על העברת המשמורת על הקטין לידי האב- התובע. אשר להסדרי הראייה נקבע בפסק הדין, כי נוכח המרחק הגיאוגרפי בין מקום מגורי הצדדים, יתקיים מפגש אחד באמצע השבוע בין האם לקטין בנוסף ישהה הקטין אצל אמו כל סוף שבוע שני. עוד נקבע, כי בנסיבות המקרה יש להורות על חלוקה לא שוויונית, בין זמן השהייה של הקטין אצל כל אחד מההורים במהלך החגים והחופשות הארוכות מבית הספר, כך שהקטין ישהה 2/3 מהזמן אצל האם והיתרה אצל האב. האב חויב לדאוג להסעת הקטין לבית אמו ב-----, באותם סופי שבוע בהם ישהה אצלה ויסיעו בחזרה.

3. בתביעה נטען, כי בעקבות פסק הדין והעברת המשמורת האב נושא בכל צרכי הקטין, ולפיכך יש לבטל את החיוב בתשלום מזונות הקטין לידי אמו.

4. הנתבעת טענה, כי אין מקום לבטל את החיוב במזונות הקטין משנקבע, כי ימשיך להתגורר אצל חלק נכבד מהזמן, במיוחד נוכח הסדרי הראייה הרחבים בתקופת החגים והחופשות.
5. בהחלטה מיום 2/10/12 הוריתי, כי עד להכרעה בתביעה יועמדו המזונות שעל התובע לשלם על שיעור 1/5 מהמזונות שהיה משלם בעבר, כשהקטין היה במשמורת אמו.
6. בדיון שהתקיים ביום 17/1/13 טען ב"כ המבקש, כי עבר די זמן מאז העברת המשמורת ואין מקום לחייב את המבקש במזונות כלשהם.
ב"כ הנתבעת טען, כי בכל שנה יש כארבעה חודשים של חופשות וחגים, וב-2/3 מתוכם הקטין שוהה אצל.
7. הצדדים הסכימו באותו דיון, כי בית המשפט יכריע בתביעה ובשאלה אם על התובע לשלם לנתבעת מזונות עבור בנם המשותף או דמי אירוח, כאשר לפי התובע, אין מקום לחייבו במזונות כלשהם, בעוד שהנתבעת טוענת, כי יש לחייבו במזונות או דמי אירוח, בהתאם לזמן שהיית הקטין אצל, כפי שנקבע בפסק הדין המורה על העברת המשמורת. הצדדים ויתרו על קיום חקירות וסיכמו טענותיהם בכתב.
8. בסיכומיו טען התובע, כי עפ"י הפסיקה דמי אירוח משולמים במקרים חריגים ונדירים בלבד, והם מהווים חלק ממזונות אישה. עוד טען כי:
א. משכורתו של האב אינה גבוהה, חשבונו תמיד ביתרת חובה, בין היתר, בעקבות ההליכים הרבים בהם נוקטת הנתבעת נגדו.
ב. מחובתה של האם להשתתף בהוצאות הקטין שהם מדין צדקה.
ג. אין לנתבעת הסדרי ראייה נרחבים עם הקטין והיא אינה מתראה עם הקטין באמצע השבוע. הקטין שוהה אצל האם בסופי שבוע בלבד, מהשעה 15:00 ביום ששי עד השעה 19:00 במוצאי שבת. בנוסף היא קבלה 2/3 מהזמן בחופשות ארוכות וחגים.
ד. על האב אף הוטל לשאת בהוצאות ההסעות של הקטין לאמו מ-*** ל-***.
ה. האב משלם עבור שני חוגים לקטין, עבור מנוי לתיאטרון ועוד.
ו. האם, אישה צעירה ובריאה, שלא ממצה את פוטנציאל השתכרותה.
9. הנתבעת חזרה על טענותיה הנ"ל וטענה, כי השינוי בהוצאותיה של עבור הקטין אינו משמעותי.
התובע משתכר כ- 9,500 ₪ נטו לחודש ולפעמים יותר מכך, ובבעלותו רכב. כן טענה, כי הכנסתה מסתכמת בכ- 2,000 ₪, היא משלמת עבור החזר הלוואת משכנתא ולומדת במכללה, וכי צרכי הקטין בזמנים בהם שוהה אצל מגיעים לכ- 1,400 ₪.

הכרעה

10. לא הייתי אומר כי הקטין נוהג לשהות אצל אמו זמן רב, כפי טענת בא כוחה בסיכומיו, וראוי היה לדייק ולומר, כי הקטין שוהה אצלה זמן רב יחסית, רק בחופשות ובחגים. הקטין שוהה אצל אמו כל סוף שבוע שני, ומתראה אתה פעם אחת בשבוע, כשלטענת התובע מפגש זה אף אינו מתקיים מזה מספר חודשים. לא למותר לציין, כי בפסק הדין נקבע, כי באחריות התובע להסיע את הקטין לאמו בסוף השבוע ולהחזירו, זאת על מנת שלא להעמיס על האם כלכלית בגין הוצאות נסיעות אלה. יוצא, כי הקטין אמור לפגוש את אמו ארבע פעמים (פעם באמצע השבוע) ושני סופי שבוע מדי חודש.

11. בהתאם לדין העברי החל על הצדדים, החובה לספק את צרכיהם ההכרחיים של הילדים מוטלת במלואה על האב. חיוב האם במזונות עשוי לקום, אך מדין צדקה ובהתייחס לצרכים נוספים שהינם מעבר לצרכים ההכרחיים של הקטין, וזאת בהתאם ליכולתה הכלכלית, בהשוואה ליכולתו של האב.

יובהר, כי חובתו המוחלטת של האב לשאת בצרכים ההכרחיים של ילדיו הקטינים חלה, בין אם המשמורת על הילדים נמסרת לאם, בין אם היא נמסרת לאב, ובין אם היא ניתנת במשותף לשני ההורים (ראה לעניין זה בע"מ 2561/08 פלוני נ' פלונית, מיום 20/7/08, פורסם בנבו).

12. אין ספק, כי העברת המשמורת לידי האב משליכה על חבותו במזונות, שהרי הוא נושא באופן ישיר בהוצאות בנו הקטין. לפיכך, נקבע בפסיקה, כי ככלל, נדיר עד מאוד, כי הורה משמורן יחויב במזונות הקטין שבמשמורתו. כאשר קיימים פערים משמעותיים ביכולות הכלכליות של בני הזוג, ובהתאם להיקף הסדרי הראייה ניתן לחייב את האב לשלם מזונות עבור הקטין, בגין הזמן שהוא שוהה אצל האם (ראה ע"מ (חי') 397/06, 392/06 מיום 10/2/08 פסקה 36 לפסק הדין).

13. **נסיבות המקרה דנן-**
מהמסמכים שצורפו ע"י התובע עולה, כי שכרו הממוצע עומד על כ- 9,500 ₪. הנתבעת טענה, כי הכנסתה עומדת על כ- 2,000 ₪. כאמור, ב"כ הצדדים ויתרו על חקירת בעלי הדין. בנסיבות אלה, אין לי אלא לקבל את הנתונים הנ"ל, כמי שמשקפים נאמנה את הכנסות הצדדים. יצוין, כי במסגרת פסק הדין הוטלה האחריות על הסעת הקטין לאמו והחזרתו על האב, נוכח פער ההשתכרות ביניהם.

14. סבורני, כי בנסיבות מקרה זה יש לחייב את התובע לשלם לאם מזונות חלקיים ויותר נכון לומר, דמי אירוח, עבור הקטין, בסך של 300 ₪ לחודש. בקביעת סכום זה לקחתי בחשבון את הסדרי הראיה שנקבעו, פער ההכנסות של הצדדים, העובדה כי התובע הוא זה שמסיע את הקטין לאם ומחזירו ואת היכולת של הנתבעת לממש את פוטנציאל השתכרותה ולהרוויח סכומים העולים על אלה להם טענה.

בחודשים 7-8 (החופש הגדול) ישלם האב לאם מזונות עבור הקטין שאמור לשהות אצלה בתקפה זו כ- 40 יום (2/3 מהחופש) סך של 2,200 ₪ (עבור השהייה הכוללת בחודשיים אלה).

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לצדדים.

מותר לפרסום ללא שמות הצדדים וללא פרטים מזהים.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ג, 21 מרץ 2013, בהעדר הצדדים.

סארי ג'יוס', שופט - ס. נשיא